

Hoe kun je jong de Heer dienen?

Een belangrijke opmerking voor elke jongere!

Wanneer in onderstaand artikel de vraag luidt: 'Hoe kun je als enthousiaste jonge Christen zendeling worden?' dan geeft dit artikel enkele belangrijke aanwijzingen. Toch is het zo dat deze vraag eigenlijk voor elke jonge Christen geldt die de Heer wil dienen. Immers, elke Christen dient een getuige van de Heer te zijn: 'zendeling' betekent gewoon: 'iemand die gezonden is'. Wij zijn allemaal zulke 'gezondenen'. Lees ook maar in 2 Korinthe 5:20, waar gesproken wordt over gezanten, ambassadeurs, van Christus.

Vraag:

Hoe kun je als enthousiaste jonge Christen zendeling worden?

De redactie van het Duitse jongerenblad 'Folge mir nach' ontving een paar vragen over het thema 'zending', en heeft medio 2011 een zendeling gevraagd deze te beantwoorden. We geven dit artikel hier graag weer.

Vragen:

- Hoe kun je als gemotiveerde jonge Christen zendeling worden?
- Hoe kun je dat bijvoorbeeld worden in landen ver weg?
- Is er daarvoor een klassieke weg, een soort 'standaard'?
- Is de dienst als zendeling altijd verbonden met problemen?
- Heb je als zendeling voortdurend te maken met 'koppen-snellers' e.d.?

Antwoord:

Beste Thomas,

De redactie heeft je vragen aan me doorgegeven en ik wil proberen ze te beantwoorden, voor zover ik zelf inzicht in dit thema heb.

1.

Hoe kun je als gemotiveerde jonge Christen zendeling worden?

Ik ga op deze vraag eerst graag heel algemeen in, dus niet gericht op Azië of Afrika. Daarom voer ik een onderverdeling in van je vraag:

Hoe kun je als jongere een Christen worden?

Kort gezegd: je wordt een Christen als je je als jongere bekeert en daarna de Heer Jezus Christus navolgt.

Hoe kun je dan een jonge gemotiveerde Christen worden?

Een Christen wordt een gemotiveerde gelovige als hij dag aan dag op de plek waar hij of zij woont, leeft, studeert of werkt, met en voor de Heer Jezus leeft. Dat houdt volgens mij allereerst een persoonlijk leven in, in gemeenschap met de Heer. In zo'n leven spelen vanaf de bekering het persoonlijke lezen en bestuderen

van de Bijbel en een intensief gebedsleven een grote rol, mét grote dankbaarheid voor alles wat de Heer je geeft. Alleen wanneer je oog zo op de Heer Jezus gericht is, zal Hij je met Zijn oog kunnen leiden (Ps. 32:8).

Dit persoonlijke leven met de Heer zal je brengen tot dankbaarheid en aanbidding, en dat geldt voor je eigen kamer, als je helemaal alleen bent, maar ook wanneer je met andere kinderen van God vergaderd bent tot de Naam van de Heer Jezus. Het gevolg van zo'n persoonlijke gemeenschap met de Heer zal zijn dat je als gemotiveerde Christen ook begint Gods kinderen in je omgeving te bemoedigen, en te getuigen van je Verlosser naar onbekeerde mensen toe die je dagelijks tegenkomt.

Hoe kun je vervolgens een zending (een dienstknecht) worden?

Als gemotiveerde Christen word je zending door te doen wat ik net heb beschreven. Als je hart vol is van de Persoon en het werk van de Heer Jezus Christus, zal dat zichtbaar worden in jouw omgeving. De mensen om je heen zullen merken: 'Die is veranderd, zeg! Hij praat (spreekt) niet alleen over de Heer Jezus Christus, maar hij leeft met Hem en lijkt steeds meer op Hem...'

Dan word je je ervan bewust: de Heer heeft me hier op aarde gelaten met een paar heel belangrijke opdrachten. Die worden in 1 Petrus 2 genoemd als priesterdienst tegenover God (aanbidding) en als priesterdienst tegenover mensen aan wie we iets van Gods deugden kunnen laten zien, d.w.z. van Zijn heerlijke eigenschappen. De mensen die dat in ons moeten zien, zijn:

- onze broeders en zusters in het geloof (dan is het geloofsopbouw), en
- de mensen om ons heen die nog in duisternis leven (die dienen we door ons getuigenis voor de Heer en evangelisatie).

Zo'n Christen die met de Heer leeft, zal begrijpen: mijn Heer laat me hier maar niet doelloos leven; Hij heeft me in deze wereld geplaatst om voor Hem te leven en van Hem te getuigen. Dat is de manier waarop je een zending (of algemeen: getuige voor Hem) wordt, want 'zending' betekent gewoon: 'iemand die gezonden is'. Wij zijn allemaal zulke 'gezondenen'. Lees ook maar in 2 Korinthe 5:20, waar gesproken wordt over gezanten, ambassadeurs, van Christus.

2. En hoe kun je in verre landen zending worden?

De grote vraag is of je dat wel moet worden. Dat wil zeggen: of juist dát de nadrukkelijke wil van jouw Heer voor jou heel persoonlijk is. Het is dringend nodig dat elke Europese Christen zich eerst eens voor de Heer afvraagt of zijn opdracht niet in zijn eigen streek of land of één van de omliggende landen ligt. De nood in Europa is immers ook onbeschrijfelijk groot. We leven in het postchristelijke westen (d.i. het westen in het tijdperk ná de afschaffing van het Christendom als maatstaf). Onze regio is waarschijnlijk méér een zendingsgebied geworden dan 'zwart Afrika'. In Kameroense steden als Yaounde en Douala zijn mogelijk relatief meer wedergeboren Christenen dan in Amsterdam of Rotterdam.

Ken jij de dorpen en steden om je heen waar nauwelijks Christenen wonen? Dat is een zendingsveld! Noord-Brabant, Limburg, Vlaanderen en Noord-Holland zijn regelrechte werk-terreinen voor een zending! Ook óns land heeft werkers nodig. En als er gewerkt wordt, zegent de Heer dat maar al te vaak door mensen tot geloof

te brengen en vergaderingen te laten groeien. Trouwens: ook Portugal, Ierland en Oostenrijk hebben zendelingen nodig. Dat laat zien dat er ook in onze eigen regio's zoveel behoeften voor de deur liggen, dat we het niet eens allemaal aankunnen. En er zijn veel voordelen: alle genoemde streken en steden zijn dichtbij; er is een uitstekende medische voorziening, vrijheid om het evangelie te verspreiden, de taal ken je al of kun je gemakkelijker leren dan Quechua of Kambodjaans. Je hebt geen vaccinaties nodig, geen visum, geen verblijfsvergunning...

Het moet eigenlijk niet ons doel zijn om zo ver weg te gaan als maar mogelijk is, maar om precies op de plek te zijn waar onze Heer ons wil hebben. Daar kunnen we dan van Hem getuigen, en tegelijkertijd ook bidden voor het wereldwijde zendingswerk. Daardoor worden we een nuttig werktuig in de hand van onze Meester (verg. 2 Tim. 2:21b).

Daarmee kom ik bij een heel belangrijk punt: het gebed. Denk eens na over het voorbeeld van de Heer Jezus. Hij bracht zoveel tijd door in gebed! Of over de apostel Paulus, die onvermoeid volhardde in het gebed voor de gelovigen op vele plaatsen. Volharden in het gebed is niet gemakkelijk, maar wel dringend nodig! Ook als het gaat om de dienst die de Heer je te doen geeft.

In ons geval: verschillende taken die Hij ons in de loop van de tijd heeft toevertrouwd, heeft Hij ons pas laten zien nadat we een tijd lang voor een bepaalde nood hadden gebeden. Heel niets-vermoedend – totdat Hij plotseling liet zien: 'Jullie bidden wel om iemand die deze taak gaat doen, maar jullie zouden dat toch kunnen doen? Sterker nog: Ik wil graag dat jullie dat gaan doen...' Dat wilden we dan meestal eerst helemaal niet, maar we konden het door Zijn werk in ons uiteindelijk toch aanvaarden als Zijn weg.

Dus: bidden is absoluut noodzakelijk. Maar het is in zekere zin wél gevaarlijk, want de Heer kan het gebruiken om jou heel persoonlijk voor te bereiden op een bepaalde dienst.

3. Is er een standaard-procedure?

Ik denk dat wat ik tot nu toe heb geschreven, al wel laat zien dat het bij dienst voor de Heer om iets heel persoonlijks gaat. Dat maakt de Heer aan ieder individu duidelijk – aan iedere gelovige die in gemeenschap met Hem leeft. Zijn weg, Zijn leiding, Zijn manier van voorbereiden kunnen wij als nietige mensjes niet voorschrijven. Dat kunnen we ook niet op een Bijbelschool of zendingcursussen e.d. leren, maar alleen in gemeenschap met Hem (uiteraard kun je van ervaren dienstknechten en missiologische boeken wel veel leren als de Heer je inderdaad zo'n taak geeft).

De weg waarlangs de Heer ons leidde, was soms moeilijk, te meer omdat we vaak niet meteen bereid waren te doen wat de Meester wilde. Maar het was tóch een gezegende weg, omdat Hij in oneindig geduld en met liefdevolle bescherming ons en de kinderen heeft bewaard. Maar zo'n weg is heel persoonlijk. Die kan dus nooit een vast patroon vormen alsof een roeping en dienst zó en niet anders moet. De Heer leidt de Zijnen niet volgens menselijke standaards of vaste, logische structuren. De roeping en voorbereiding van Mozes, Débora, Elia, Elisa, Jesaja, de discipelen, Maria Magdaléna, Dorkas, Paulus enz. voor de dienst waren nooit identiek. Altijd weer ging de Heer anders te werk, maar wél steeds tot Zijn eigen eer, steeds rekening houdend met de specifieke dienstknecht, maar nooit om die man of vrouw te verheerlijken.

4. Is zendingswerk altijd problematisch?

Ik zou zeggen: ja, elk dienstwerk voor de Heer is wel met problemen verbonden. Maar ook altijd gezegend, als wij maar dicht bij de Heer blijven. Dat geldt trouwens uiteindelijk voor het hele leven van álle gelovigen. Problemen kunnen we echt niet altijd vermijden, ook al zouden we het graag willen.

Ten eerste: als iemand voor de Heer werkt, wil de duivel als Gods tegenstander die dienstknecht maar ál te graag persoonlijk ontmoedigen en aftrekken van de Heer.

Ten tweede wil hij het werk van God (kort gezegd: opbouw van de Gemeente en evangelisatie) verhinderen en verwoesten. Daarvoor heeft hij de beschikking over vele boze mensen, die hij gebruikt (verg. 1 Kor. 16:9, 2 Thess. 3:2).

Ten derde wil de Heer ons graag dicht bij Zich houden, opdat we niet hoogmoedig en onafhankelijk worden. Juist in een dienst voor Hem staat Hij dan ook vaak problemen, noden, hindernissen en zorgen toe opdat we niet vergeten dat we zonder Hem niets kunnen, dat onze natuurlijke kracht, wijsheid en energie niets opleveren.

5. Heb je voortdurend te maken met ‘koppensnellers’ e.d.?

Ik zou zeggen: nee, niet in de zin zoals jij het waarschijnlijk bedoelt. Intussen zijn zeer veel stammen van de aarde bereikt met het evangelie. Kannibalen, koppensnellers e.d. zijn er nauwelijks meer, en die praktijken zijn in elk geval overal illegaal. Totaal onbereikte én tegelijk compleet onbekende volken bestaan er nauwelijks meer. Maar onbereikte mensen of bevolkingsgroepen zijn er in overvloed – kijk maar om je heen!

De realiteiten van het zendingswerk zijn daardoor sterk veranderd. Zelfs dertig jaar geleden zag het er niet zo uit als nu. Intussen zijn er in de meeste landen gerijpte inlandse Christenen, die verantwoordelijkheid kunnen en willen dragen, en die zich graag inzetten voor onbereikte mensen en groepen om hen heen. Daardoor is de traditionele zendeling die alles kon en alles moest doen, in feite een achterhaald begrip: ziekenhuisje bouwen, zieken verzorgen, een kapel bouwen, prediken, talen leren, de dorpen doorreizen... Dat kunnen inlandse Christenen over het algemeen al lang zelf, en zelfs veel beter dan wij, die alles gekleurd zien vanuit ons westerse perspectief. Zij zijn daar immers opgegroeid en kunnen veel beter rekening houden met hun culturele gewoonten.

Maar door de wereldwijde groei is er wél veel geestelijke hulp nodig: onderwijs voor inlandse dienstknechten, Bijbelstudies tijdens conferenties, bemoediging in de dienst die nationale Christenen doen aan kinderen, tieners, zieken... druk van lectuur die rekening houdt met de culturele realiteiten van een regio, enz. Dat laat opnieuw het belang zien van onze eigen Bijbelstudie. Als we ons niet bezig blijven houden met het Woord en niet dagelijks aan de voeten van de Heer zitten, zullen we nooit zo’n dienst voor de Heer Jezus kunnen doen.

Bij al deze dingen geldt: we zullen zo'n dienstwerk, dat vaak slopend is, nooit kunnen volhouden als we voor onszelf willen leven. Als we niet bereid zijn afstand te doen van luxe, welvaart, eigen plezier enzovoort, is er geen enkele dienst voor de Heer mogelijk, ook in Europa niet. Daarom hebben we, als ik je vraag eens zo mag toepassen, te maken met 'één gesnelde kop': met onze eigen. Alleen wanneer we onszelf in de dood houden en Christus in ons leeft, zullen we Hem daadwerkelijk kunnen volgen. Daarom wil ik je graag aansporen Lukas 9:22-24 en Galaten 2:20 eens rustig vanuit dit perspectief te overdenken.

We zijn niet volkomen en falen hierin helaas vaak. Dat brengt strijd en innerlijke worstelingen met zich mee. Daarom geloof ik nog des te meer dat de Heer iemand die nog maar kort geleden tot geloof is gekomen, maar heel zelden na een korte tijd ver weg zal sturen. Zo iemand zou trouwens maar al te veel ongelukken veroorzaken: overhaaste actie, gebrek aan kennis van de cultuur en noem maar op. We moeten eerst beproefd bevonden zijn in onze eigen omgeving, zoals de Schrift het zegt. Niet alleen de Heer, maar ook gelovigen om ons heen moeten dat kunnen vaststellen (zie bijv. Rom. 16:10; 2 Kor. 8:22; 1 Tim. 3:10; 2 Tim. 2:15 enz.).

Gezonde nuchterheid

Bij alle besproken geestelijke vragen moeten we trouwens nooit uit het oog verliezen dat de Heer ons gezonde verstand en onze nuchterheid niet uitschakelt als Hij ons leidt, al moeten we ons natuurlijk nooit door 'menselijke logica' e.d. laten leiden, maar door Hem Zelf.

Voorbeeld: korte zendingsacties (van *short-term missionaries*) worden de laatste jaren steeds meer gepromoot: 'Ga toch eens een jaar naar het buitenland om de Heer te dienen!' Deze tendens om jonge mensen een korte tijd naar het (verre) buitenland te sturen, is ook algemeen erg populair in onze maatschappij (op scholen, universiteiten en in bepaalde firma's).

En het is zeker leerzaam en interessant. Maar is dat een roeping? Ik zou zeggen: als een (geestelijk) werk niet zonder hulp van buitenaf op een goede manier kan gebeuren, dan zijn zulke hulpacties vaak nuttig. Ik rond dit artikel af nu ik op Curaçao ben. De gemeente hier is klein en zou graag hulp krijgen bij evangelisatie en bij opbouwend werk. Ik kan me dan ook goed voorstellen dat enkele gelovigen uit het Caribische gebied en uit Nederland hier een keer mee kunnen helpen. Maar bij sommige andere projecten komen heel wat vragen op. Ongetwijfeld is het een overweldigende ervaring die het leven van jongelui kan bepalen, een ervaring die hen erbij helpt de Europese realiteiten eens te relativiseren. Dat was ook na ons eigen eerste bezoek in Afrika heel verrijkend, en gun ik ook anderen van harte.

Maar, beste Thomas, toch zijn een paar vragen misschien wel op hun plaats als je serieus over dit thema nadenkt, zonder dat we elkaar rigoureuze verboden of voorschriften kunnen geven. Immers: de Heer is soeverein en leidt iedere gelovige conform Zijn gedachten en plannen.

Vraag jezelf eens af: is de dienst die je wilt gaan doen, een **roeping**? Dat wil zeggen: heb jij een persoonlijke opdracht van jouw eigen Heer gekregen, juist voor deze dienst? En voor dit moment?

Ben je **nuchter**, óók als het gaat om je financiële rentmeesterschap voor God (1 Kor. 4:2)? De kosten zijn relatief hoog, en moeten wel in verhouding staan tot het nut dat je wilt realiseren. Wees dus nuchter en bereken wel de kosten én de baten voordat je zo'n 'toren' bouwt (Luk. 14:28).

Welk signaal geef je in dat land af? Pas op voor een werkwijze die suggereert dat wij als westerlingen alles beter kunnen en het hun zullen voordoen.

Thema **gemeenschap** met de Heer: jaren geleden was ik in de regio van Keulen, waar enkele jongelui de samenkomsten niet meer bezochten. Er viel met hen geen gesprek te beginnen over de Heer; ze leefden voor zichzelf. Maar toen een organisatie hen voor een korte 'zendingsactie' in Angola nodig had, waren ze meteen bereid mee te doen. Heel interessant...

Thema **westelijke, vrije omgang met elkaar**: vaak hebben jongelui van beide geslachten tijdens zulke zendingsacties contact met elkaar. Op zichzelf uiteraard niet verkeerd (dat hebben we in Nederland ook met elkaar), maar wél riskant als het gaat op een westerse manier. Dat leidt nl. maar al te snel tot verbazing en ergernis bij inlandse Christenen en ongelovigen... Dat is maar één, voor hen schokkend aspect van onze cultuur die in een absolute tegenstelling staat met de gewoonten in veel andere landen. Voordat je aan een reis begint, moet je je dus voldoende in de andere cultuur verdiepen om dergelijke problemen te voorkomen. Neem (zeker als je een dienst gaat doen onder de bevolking) rustig de tijd om vooraf boeken over die cultuur te lezen en met ervaren zendingen en met inlandse Christenen te praten.

Thema: trouwen. Toen ik 24 was, had ik een gesprek met een oudere zending over mijn eerste reis naar Afrika. Opeens vroeg hij me: 'Wil je trouwen?' Ik stond eerst helemaal paf. Maar hij zei: 'Als je niet de genadegave hebt gekregen om alleen te blijven (zie 1 Kor. 7), en tóch alleen op het zendingsveld gaat wonen, zul je blootstaan aan heel veel grote gevaren'.

Nu, ik wilde graag trouwen en heb hem dat eerlijk gezegd, waarop hij antwoordde: 'Ogen open! Misschien staat ze wel om de hoek. Zij is jouw eerste prioriteit, en niet Afrika!'

Van deze nuchtere houding heb ik veel geleerd, hoewel de Heer uiteraard ook vrijgezelle broeders en zusters gebruikt op de zendingsvelden. Maar die genadegave had ik niet. Omdat ik mijn aanstaande vrouw toch al wilde vragen, heb ik dat kort erna gedaan, en we zijn allebei dankbaar voor de manier waarop de Heer ons heeft geleid, door hoogtepunten en diepten heen. Maar ook in die diepten hebben we gemerkt dat de Heer dicht bij ons was; we hebben veel van Hem geleerd en zegen ervaren. En als we terugkijken, kunnen we zeggen: we hebben onze Heer Zelf beter leren kennen en zijn dicht bij Hem gekomen. En wat mooi was: juist door zulke dieptepunten (bijv. ernstige ziekte van de kinderen) konden we ons beter verplaatsen in de levensomstandigheden van onze Afrikaanse broeders en zusters, en hun daardoor beter van dienst zijn.

Tot slot

Alleen als wij bereid zijn onze Redder en Heer lief te hebben, dagelijks in Zijn gemeenschap te leven, Hem te vertrouwen, Hem te volgen, Zijn eer te zoeken en het welzijn van de mensen om ons heen – alleen dán zijn wij uiteindelijk in staat om een dienst voor Hem te doen, en deze te blijven doen, wat voor dienst het ook is, en

waar de Heer ons ook wil gebruiken. Dat geldt voor elke vorm van 'zendeling' in westerse landen, bijvoorbeeld ook voor herders, leraren en evangelisten, en voor elke andere vorm van dienstwerk in Nederland, België of Suriname, maar ook voor elke gelovige die door de Heer wordt gebruikt in andere regio's op onze aardbol.

Ik weet dat dit misschien wel een heel ander antwoord is dan je had verwacht. Overweeg het alsjeblieft in alle rust voor de Heer. Ik kan het boek 'Zo zend Ik ook u' van de vroegere zending C. Bruins nog van harte bij je aanbevelen.

Hartelijke groeten in onze Heiland, in Wiens dienst we allemaal staan.

Erwin HW Luimes